

31978L0176

L 54/19

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

25.2.1978

DYREKTYWA RADY
z dnia 20 lutego 1978 r.
w sprawie odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu

(78/176/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego ⁽²⁾, a także mając na uwadze, co następuje:

odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu mogą być szkodliwe dla zdrowia ludzi i dla środowiska; dlatego niezbędne jest zapobieganie powstawaniu i stopniowe zmniejszanie zanieczyszczeń spowodowanych przez te odpady, w celu ich całkowitej eliminacji;

programy działania Wspólnot Europejskich na rzecz ochrony środowiska z lat 1973 ⁽³⁾ i 1977 ⁽⁴⁾ wskazują na potrzebę podjęcia wspólnotowych działań skierowanych przeciwko odpadom pochodzącym z produkcji ditlenku tytanu;

wszelkie rozbieżności między przepisami dotyczącymi odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu, zarówno już stosowanymi, jak i przygotowywanymi w różnych Państwach Członkowskich, mogą stworzyć nierówne warunki konkurencji i bezpośrednio wpłynąć na funkcjonowanie wspólnego rynku; dlatego niezbędne jest zbliżenie ustawodawstw w tym zakresie, jak przewidziano w art. 100 Traktatu;

wydaje się konieczne, aby takiemu zbliżeniu ustawodawstw towarzyszyły działania wspólnotowe, tak aby jeden z celów Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska i poprawy jakości życia mógł być osiągnięty przy pomocy szerzej ujętych norm; dlatego w tym celu zostaną ustanowione pewne przepisy szczególne;

należy odwołać się do art. 235 Traktatu, ponieważ kompetencje wymagane dla osiągnięcia tego celu nie zostały przewidziane w Traktacie;

dyrektywa 75/442/EWG ⁽⁵⁾ dotyczy ogólnych zasad unieszkodliwiania odpadów; w odniesieniu do odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu zaleca się ustanowienie specjalnego systemu, który zapewni ochronę zdrowia ludzi i środowiska przed szkodliwymi skutkami niekontrolowanego odprowadzania, usuwania lub zwałowania tych odpadów;

do osiągnięcia tych celów powinien istnieć system uprzednio udzielanych zezwoleń na odprowadzanie, zatapianie, składowanie, zwałowanie bądź wtryskiwanie odpadów; wydanie takiego zezwolenia powinno być uzależnione od spełnienia specjalnych warunków;

odprowadzaniu, zatapianiu, składowaniu, zwałowaniu oraz wtryskiwaniu odpadów do środowiska musi towarzyszyć monitorowanie odpadów oraz monitorowanie i nadzór tego środowiska;

dla istniejących zakładów przemysłowych Państwa Członkowskie muszą sporządzić do dnia 1 lipca 1980 r. programy stopniowego zmniejszania zanieczyszczeń spowodowanych przez te odpady w celu ich całkowitej eliminacji; programy te muszą ustalić cele całkowitego zmniejszenia, które mają zostać osiągnięte najpóźniej do dnia 1 lipca 1987 r. i wskazać środki podejmowane względem zakładu;

nowe zakłady przemysłowe muszą otrzymać uprzednie zezwolenie od Państwa Członkowskiego; wydanie zezwolenia musi być poprzedzone przeprowadzeniem oceny wpływu na środowisko i można je wydać tylko zakładom, które zobowiązują się stosować tylko najmniej szkodliwe dla środowiska materiały, procesy i techniki dostępne na rynku,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zapobieganie powstawaniu i stopniowe zmniejszanie, mające na celu całkowitą eliminację zanieczyszczeń spowodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 9.2.1976, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. C 131 z 12.6.1976, str. 18.

⁽³⁾ Dz.U. C 112 z 20.12.1973, str. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 139 z 13.6.1977, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzanie przez człowieka do środowiska wszelkich pozostałości z procesu wytwarzania ditlenku tytanu, którego wynikiem jest powodowanie zagrożenia dla zdrowia ludzi, szkód w zasobach naturalnych i ekosystemach, zniszczeń infrastruktury lub zakłóceń innych, zgodnych z prawem sposobów korzystania z danego środowiska;

b) „odpady” oznaczają:

- wszelkie pozostałości z procesu wytwarzania ditlenku tytanu, które ich posiadacz usuwa lub jest zobowiązany usunąć na mocy istniejącego ustawodawstwa krajowego;
- wszelkie pozostałości z procesu przetwarzania pozostałości, określonych w tiret pierwsze;

c) „unieszkodliwianie” oznacza:

- zbieranie, sortowanie, transport i przetwarzanie odpadów oraz ich składowanie i zwałowanie na powierzchni ziemi lub pod ziemią, a także ich wtryskiwanie do gruntu;
- ich odprowadzanie do wód powierzchniowych, wód gruntowych i morza oraz ich zatapianie w morzu,
- procesy przekształcania, niezbędne do ich ponownego wykorzystania, odzysku lub recyklingu;

d) „istniejące zakłady przemysłowe” oznacza zakłady przemysłowe już powstałe w dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy;

e) „nowe zakłady przemysłowe” oznacza zakłady przemysłowe będące w budowie w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy lub te, które zostały zbudowane po tej dacie. Rozbudowa istniejącego zakładu przemysłowego powodująca na jego terenie wzrost zdolności produkcyjnej ditlenku tytanu o ponad 15 000 ton lub więcej rocznie jest uważana za nowy zakład przemysłowy.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że odpady są nieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzi i powodowania szkód w środowisku, w szczególności:

- bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin i zwierząt;
- bez szkodliwego wpływu na piękno krajobrazu lub tereny wiejskie.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki wspierające zapobieganie powstawaniu, recykling i przetwarzanie odpadów,

uzyskiwanie z nich surowców oraz wszelkie inne procesy ponownego użycia odpadów.

Artykuł 4

1. Odprowadzanie, zatapianie, składowanie, zwałowanie oraz wtryskiwanie odpadów jest zakazane, chyba że wcześniej zostanie wydane zezwolenie przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium odpady powstają. Upřednie zezwolenie wydawane jest przez właściwe władze Państwa Członkowskiego:

- na którego terytorium odpady są odprowadzane, składowane, zwałowane albo wtryskiwane;
- z którego terytorium są odprowadzane lub zatapiane.

2. Zezwolenie jest wydawane jedynie na czas ograniczony. Może być przedłużane.

Artykuł 5

W przypadku odprowadzania lub zatapiania odpadów, właściwe władze mogą, zgodnie z art. 2 na podstawie informacji dostarczonych zgodnie z załącznikiem I wydać zezwolenie, określone w art. 4, pod warunkiem że:

- a) odpadów nie można unieszkodliwić w bardziej właściwy sposób;
- b) ocena przeprowadzona na podstawie dostępnej wiedzy naukowej i technicznej wykazuje, że nie wystąpią zarówno natychmiastowe, jak i późniejsze szkodliwe skutki dla środowiska wodnego;
- c) nie ma szkodliwych skutków dla wodniactwa, wędkarstwa, działalności rekreacyjnej, wydobycia surowców, odsalania, hodowli ryb i skorupiaków oraz dla regionów o szczególnym znaczeniu naukowym lub dla innego zgodnego z prawem wykorzystywania środowiska wodnego.

Artykuł 6

W przypadku składowania, zwałowania albo wtryskiwania właściwe władze mogą, zgodnie z art. 2 i na podstawie informacji dostarczonych zgodnie z załącznikiem I, wydać zezwolenie, określone w art. 4, pod warunkiem że:

- a) odpadów nie można unieszkodliwić w bardziej właściwy sposób;
- b) ocena przeprowadzona na podstawie dostępnej wiedzy naukowej i technicznej wykazuje, że nie wystąpią zarówno natychmiastowe, jak i późniejsze szkodliwe skutki dla wód podziemnych, gleby i atmosfery;
- c) nie ma szkodliwych skutków dla działalności rekreacyjnej, wydobycia surowców, roślin, zwierząt, regionów o specjalnym znaczeniu naukowym lub dla innego zgodnego z prawem wykorzystywania danego środowiska.

Artykuł 7

1. Niezależnie od metody i zakresu przetwarzania odpadów, ich odprowadzaniu, zatapianiu, składowaniu, zwałowaniu oraz wtryskiwaniu do środowiska towarzyszy monitorowanie odpadów i danego środowiska, określone w załączniku II, przy uwzględnieniu aspektów fizycznych, chemicznych, biologicznych i ekologicznych.

2. Działania związane z monitorowaniem są prowadzone okresowo przez jeden lub więcej organów wyznaczonych przez Państwo Członkowskie, którego właściwe władze wydały zezwolenie, określone w art. 4. W przypadku zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym między Państwami Członkowskimi, dany organ wyznaczony jest wspólnie przez zainteresowane strony.

3. W ciągu jednego roku od notyfikacji niniejszej dyrektywy Komisja przedkłada Radzie propozycję dotyczącą procedur nadzoru i monitorowania określonych środowisk. Rada stanowi w sprawie tej propozycji w terminie sześciu miesięcy od opublikowania opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 8

1. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego podejmują wszelkie właściwe kroki w celu naprawienia jednej z podanych niżej sytuacji, żądając w razie potrzeby zawieszenia działań związanych z odprowadzaniem, zatapianiem, składowaniem, zwałowaniem lub wtryskiwaniem odpadów:

- a) jeśli wyniki monitorowania przewidzianego w załączniku II rozdział A pkt 1 wskazują, że warunki uprzednio wydanego zezwolenia, określonego w art. 4, 5 i 6, nie zostały spełnione; lub
- b) jeśli wyniki badań ostrej toksyczności, określone w załączniku II rozdział A pkt 2 wskazują na przekroczenie ustanowionych tam wartości granicznych; lub
- c) jeśli wyniki monitorowania przewidzianego w załączniku II rozdział B wykazują pogorszenie stanu środowiska danego obszaru; lub
- d) jeśli odprowadzanie lub zatapianie powoduje szkodliwe skutki dla wodniactwa, wędkarstwa, działalności rekreacyjnej, wydobycia surowców, odsalania, hodowli ryb i skorupiaków oraz dla regionów o specjalnym znaczeniu naukowym lub innego zgodnego z prawem wykorzystywania środowiska wodnego; lub
- e) jeśli składowanie, zwałowanie lub wtryskiwanie powoduje szkodliwe skutki dla działalności rekreacyjnej, wydobycia surowców, roślin, zwierząt oraz dla regionów o specjalnym znaczeniu naukowym lub innego zgodnego z prawem wykorzystywania danego środowiska.

2. Jeśli sprawa dotyczy kilku Państw Członkowskich, działania są podejmowane po konsultacji.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie opracowują programy stopniowego zmniejszania i ostatecznej eliminacji zanieczyszczeń powodowanych przez odpady z istniejących zakładów przemysłowych.

2. Programy, wspomniane w ust. 1, ustalają ogólne cele dotyczące zmniejszenia zanieczyszczenia odpadami płynnymi, stałymi i gazowymi, które należy osiągnąć najpóźniej do dnia 1 lipca 1987 r. Programy zawierają również cele pośrednie. Ponadto zawierają one informację o stanie danego środowiska, środkach podejmowanych w celu zmniejszenia zanieczyszczenia oraz o metodach przetwarzania odpadów pochodzących bezpośrednio z procesu produkcyjnego.

3. Programy, określone w ust. 1, zostają wysłane do Komisji najpóźniej do dnia 1 lipca 1980 r., tak aby w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich programów krajowych mogła ona przedłożyć Radzie odpowiednie propozycje dotyczące harmonizacji tych programów w odniesieniu do przemysłu produkcji ditlenku tytanu. Rada stanowi w sprawie tych propozycji w terminie sześciu miesięcy od opublikowania opinii Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

4. Państwa Członkowskie wprowadzają program najpóźniej do dnia 1 stycznia 1982 r.

Artykuł 10

1. Programy, określone w art. 9 ust. 1, muszą obejmować wszystkie istniejące zakłady przemysłowe, określając względem nich działania, jakie należy podjąć.

2. Jeśli w szczególnych okolicznościach Państwo Członkowskie uważa, że dany zakład nie musi podejmować dodatkowych środków w celu spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy, to w terminie sześciu miesięcy od notyfikacji niniejszej dyrektywy przedstawia Komisji dowody prowadzące do takiego wniosku.

3. Po przeprowadzeniu wszelkiej niezależnej weryfikacji dowodów, która może okazać się konieczna, Komisja może uzgodnić z Państwem Członkowskim, że przyjmowanie dodatkowych środków w odniesieniu do rozpatrywanego zakładu przemysłowego nie jest konieczne. Komisja musi wydać zgodę wraz z uzasadnieniem w terminie sześciu miesięcy.

4. Jeśli Komisja nie zgadza się z Państwem Członkowskim, w programie zainteresowanego Państwa Członkowskiego należy umieścić dodatkowe środki odnoszące się do tego zakładu.

5. Jeśli Komisja wyraża zgodę, postanowienie to podlega okresowej analizie w świetle wyników monitorowania prowadzonego na mocy niniejszej dyrektywy oraz po każdej znaczącej zmianie procesu produkcyjnego lub celów polityki ochrony środowiska.

Artykuł 11

Nowe zakłady przemysłowe składają do właściwych władz Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zakład ma być zbudowany, wnioski o uprzednie zezwolenie. Zezwolenia takie muszą być poprzedzane badaniem wpływu na środowisko. Zezwolenia mogą być udzielane tylko firmom, które zobowiążą się do wykorzystywania tylko najmniej szkodliwych dla środowiska materiałów, procesów i technik dostępnych na rynku.

Artykuł 12

Z zastrzeżeniem niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą przyjąć bardziej rygorystyczne przepisy.

Artykuł 13

1. Do celów niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszystkie niezbędne informacje dotyczące:

- zezwoleń wydanych na podstawie art. 4, 5 i 6,
- wyników monitorowania danego środowiska, przeprowadzanego na podstawie art. 7,
- środków przyjętych na podstawie art. 8.

Ponadto Państwa Członkowskie przekazują Komisji informacje ogólne, dotyczące materiałów, procesów i technik zgłaszanych im na podstawie art. 11.

2. Informacje uzyskane w wyniku stosowania niniejszego artykułu mogą zostać użyte tylko do celów niniejszej dyrektywy.

3. Komisja i właściwe władze Państw Członkowskich, ich urzędnicy i inni pracownicy nie mogą ujawniać informacji zebranych na mocy niniejszej dyrektywy oraz objętych tajemnicą zawodową.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie stanowią przeszkody dla publikacji ogólnych informacji lub badań, które nie zawierają informacji odnoszących się do poszczególnych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.

Artykuł 14

Co trzy lata Państwa Członkowskie przygotowują sprawozdanie na temat zapobiegania i stopniowego zmniejszania zanieczyszczeń powodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu oraz przesyłają je Komisji, która przekazuje je innym Państwom Członkowskim.

Co trzy lata Komisja składa sprawozdanie Radzie i Parlamentowi Europejskiemu na temat stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie 12 miesięcy od jej notyfikacji i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lutego 1978 r.

W imieniu Rady

Per HÆKKERUP

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DANE SZCZEGÓŁOWE, JAKIE NALEŻY PRZEDSTAWIĆ W CELU OTRZYMANIA UPRZEDNIEGO ZEZWOLENIA, OKREŚLONE W ART. 4, 5 I 6**A. Cechy i skład substancji:**

1. całkowita ilość i przeciętny skład nieszkodliwych substancji (np. rocznie);
2. postać (np. ciało stałe, szlam, ciecz lub gaz);
3. właściwości: fizyczne (np. rozpuszczalność i gęstość), chemiczne i biochemiczne (np. zapotrzebowanie na tlen) oraz biologiczne;
4. toksyczność;
5. trwałość: fizyczna, chemiczna i biologiczna;
6. akumulacja i biotransformacja w substancjach lub osadach biologicznych;
7. podatność na zmiany fizyczne, chemiczne i biochemiczne oraz oddziaływanie z obecnymi w danym środowisku innymi substancjami organicznymi i nieorganicznymi;
8. prawdopodobieństwo wywołania skażeń lub innych zmian zmniejszających wartość rynkową zasobów (ryb, skorupiaków itp.).

B. Cechy miejsca zatopienia lub zrzutu oraz metody unieszkodliwiania:

1. położenie (np. współrzędne obszaru zatopienia lub odprowadzania, głębokość i odległość od brzegu), położenie względem innych obszarów (np. tereny rekreacyjne, miejsca składania ikry, obszary hodowli narybku i połowów ryb, zasoby możliwe do eksploatacji);
2. tempo unieszkodliwiania w określonym czasie (np. ilość dzienna, tygodniowa, miesięczna);
3. metody pakowania i ograniczania rozprzestrzeniania się, jeśli występują;
4. wstępne rozcieńczenie, uzyskane przy wykorzystaniu zaproponowanej metody odprowadzania, szczególnie prędkość poruszania się statku;
5. cechy rozprzestrzeniania się (np. wpływ prądów, pływów oraz wiatru na transport poziomy i mieszanie pionowe);
6. cechy wody (np. temperatura, odczyn pH, zasolenie, warstwowość, wskaźniki tlenowe zanieczyszczenia — tlen rozpuszczony (RO₂), chemiczne zapotrzebowanie tlenu (HZT), biochemiczne zapotrzebowanie tlenu (BZT), azot w postaci organicznej i nieorganicznej, w tym amoniak, zawiesina, inne substancje odżywcze, produktywność);
7. cechy dna (np. topografia, cechy geochemiczne i geologiczne, produktywność biologiczna);
8. występowanie i skutki innych zatopień lub zrzutów przeprowadzonych na określonym obszarze (np. wynik pomiaru zawartości metali ciężkich i węgla organicznego).

C. Cechy obszaru zwałowania, składowania oraz wtryskiwania odpadów oraz metody ich unieszkodliwiania:

1. położenie geograficzne;
 2. charakterystyka obszarów przyległych;
 3. metody pakowania i ograniczania rozprzestrzeniania się, jeśli występują;
 4. właściwości metod zwałowania, składowania oraz wtryskiwania, w tym ocena środków ostrożności podjętych w celu uniknięcia zanieczyszczenia wód, gleby i powietrza.
-

ZAŁĄCZNIK II

NADZÓR I MONITOROWANIE UNIESZKODLIWIANIA ODPADÓW

A. Monitorowanie odpadów

Działaniom związanym z unieszkodliwianiem towarzyszą:

1. kontrola ilości, składu i toksyczności odpadów w celu zapewnienia, że spełniono warunki uprzedniego zezwolenia, określonego w art. 4, 5 i 6.
2. badanie ostrej toksyczności, przeprowadzone na niektórych gatunkach mięczaków, skorupiaków, ryb i planktonu, szczególnie tych, które są powszechnie spotykane w obszarach zrzutów. Ponadto przeprowadza się badania na próbkach gatunku solowców (*Artemia salina*).

Po upływie 36 godzin i przy rozcieńczeniu ścieku równym 1/5000 badania te nie mogą wykazać:

- śmiertelności przekraczającej 20 % wśród dorosłych form badanych gatunków,
- dla form larwalnych śmiertelność nie może przekraczać śmiertelności w grupie kontrolnej.

B. Nadzór i monitorowanie określonego środowiska

- I. W przypadku zrzutów odpadów do wody słodkiej lub do morza lub w przypadku zatapiania, kontrolom podlegają trzy elementy: toń wodna, materia ożywiona i osady. Okresowe kontrole stanu obszaru narażonego na zrzuty odpadów umożliwią śledzenie rozwoju określonego środowiska.

Monitorowanie obejmuje określenie:

1. odczyn pH;
 2. tlenu rozpuszczonego;
 3. zmętnienia;
 4. uwodnionych tlenków żelaza i wodorotlenków w zawiesinach;
 5. zawartości toksycznych metali w wodzie, zawiesinach i osadach oraz nagromadzonych w wybranych organizmach bentonicznych i pelagicznych;
 6. różnorodności oraz względnej i bezwzględnej obfitości flory i fauny.
- II. W przypadku składowania, zwałowania lub wtryskiwania monitorowanie obejmuje:
 1. badania zapewniające, że wody powierzchniowe i gruntowe nie uległy skażeniu. Badania te obejmują pomiar:
 - kwasowości,
 - zawartości żelaza (rozpuszczonego i nierozpuszczonego),
 - zawartość wapnia,
 - zawartość metali toksycznych (rozpuszczonych i nierozpuszczonych), jeśli występują.
 2. w miarę potrzeby, badania mające na celu określenie wszelkich szkodliwych skutków na strukturę podglebia;
 3. ogólną ocenę ekologiczną obszaru położonego w sąsiedztwie miejsca zwałowania, składowania lub wtryskiwania.
-